

Αδελφὲν δὲν εἶναι, τῶν ὄγκων μου, ποῦ νὰ μὴν ἔχω φοῦρα
 πῶς ἡ παλὰ Κυβέρνησις θάλλῃ μὲ νέα μοῖρα,
 καὶ πῶς καὶ στὴν Κυβέρνησι θὰ φέρω τὴν καινούρια
 τὴν τῶν ὄγκων τὸν Ἀνάργυρο γὰρ νέο καλεσποῦρι.
 Ἄν εἴσθε φίλοι μου γιὰ μὰ μὴ θέλετε νὰ σκάνω...
 ἐγὼ χωρὶς Ἀνάργυρο μὴ δὲ στήναι δὲν κάνω.
 Ἐσχάστε τὴν παραίτησι καὶ πάρτε μου τὸν πόνον...
 ἴσως πῶς ἦταν μὲ μὲ μὲ καὶ κομψοῦ μόνον.
 Ἐσχάστε τὴν παραίτησι... δὲν τρώτε τέτοιο χάρι,
 μὴ: εὐκοῦλα χωρὶς εὐκαίρις πολυτελεῖς ἀγάπη.
 Φ.—Κι' ἐγὼ κομψοῦμαι μὲ καὶ μὲ καὶ σκέψι γὰρ ρουσφέτιμα
 κι' αὐτὴ δὲν εἶναι, Περικλῆ, ποῦ νὰ μὴν φάλω τέτοιο;
 Δὲν φθάνει μὰ παραίτησις, ἐπρεπε νάσαι κι' ἄλλη,
 νὰ μὲ γλυτοῦν καὶ μὲ τῆς δόξ, καὶ ἄλλο νάσαι πάλι.
 Μὰ κῦρτα μὰ μὲς τὸν χορὸν... τί κόμματος ἀφράτος.
 Π.—Ὡς ὑπουργὸς ἐπίδοτος εἶναι παρὸν κι' ὁ Σπράτος.
 Φ.—Μὰ κῦρταξ παρακαλῶ καὶ τὴν κυρία Λίτα...
 Ὁραῖο καὶ τὸ κολληθῶν... διαθῶναι τοῦ Κρίστα.
 Π.—Ὁ Ρίξωφ εἶναι ζήτημα κατάγω, γδοῦπου, ροῦξου.
 Φ.—Αὐτὸν τὸν Ρίξωφ ἀφραῖ καὶ κῦρταξ τὴν Ρίξου.
 Π.—Κι' ὁ Κατοελίδης εἰν' ἰδῶ κι' ὁ Μίμης Κακλαμάνος.
 Φ.—Ἀλῆθεα πῶς ἐγέννηος κορίτσι κι' Σουλτάνος;
 Π.—Γελᾷ κι' ὁ Παπαδόπουλος, γνωστός λαρυγγολόγος,
 οὐχ ἦταν ἀπ' ἰδῶ κι' ἔκει μὲ σπέρχου ἀναγώγος.
 Φ.—Ἐδῶ καὶ κάθε ζηλευτὸν τοῦ Παλατιοῦ στολίδι.
 Π.—Τὴν Ἀριέλα κῦρταξ τὴν τοῦ Γαβριηλίδη.
 Φ.—Ἄν θέλεις καὶ τὸν Ζέγγηλα θαρρὸ πῶς παῖρας μίρτις.
 Π.—Ἀλῆθεα πῶς ὁ Μπάνερμαν πῆγε σὺ Βαρρῆτις;
 Φ.—Ἐγὼ γὰρ τὸν Σιμπόπουλο γνωρίζω, τραγοῦντι,
 πῶς στὴν Ἐδρῶπῃ κατ' αὐτὰς γι' ἀνάρωσι πηγαίνει.
 Ἄφινω γεμὰ στοῦς φίλους μου καὶ φεύγω γὰρ τὴν Βιέννα,
 κι' ἴσως ἀπὸ τὰ ἔξω

τὴν δόλια τὴν παραίτησι μὲ πρῶτο νὰ τὴν στείλω
 στὸν Τζῶρξ, μου τὸν φίλο.
 Π.—Μετ' αὐτῆ τὴν παραίτησι δὲν βρίσκεις τέλος κι' ἄκρα.
 Φ.—Κι' ὁ Σπῆρος Ἀλέμηρος προχωρεῖ μὲ τὴν σσηφ φαλάκρο.
 Ἄλλ' ἔμοις τί συγκίνησις! ἰδῶ κι' ὁ Κουνοτορῶντις,
 συμμαθητὴς μου παλαιὸς κι' ὑπακοῦσις ἐν πρώτοις.
 Π.—Τὰ παρασμένα πέρασαν, μὴν νάσαι μετακάρτητις.
 Φ.—Περνᾷ καὶ κάποιος ἀγγελοῦ σὺν ἄλλος Ἀρποκράτητις.
 Π.—Ἰδῶ καὶ κάποιος σκελετός καὶ κάποιος σὺν πανάλης.
 Φ.—Κι' ἔκ τῆς Ρωσσίας ἔμπορος ὁ κύριος Κοκόλης.
 Π.—Ἀλῆθεα νάσαι δέυτερη πῶς ἐρχεται τῆς Πόλης;
 Φ.—Παρὸν κι' ὁ Κανελλόπουλος, ὁ Λούθρος ὁ Βασιλῆς.
 Π.—Μὰ κῦρτα κι' ἔνα φάντασμα σὺν τοῦ Μακθῶ τὸν Βάγκο.
 Φ.—Βλέπω καὶ τὸν Γεννήσαρην, τὸν θαλερὸ τὸν Γιάγκο...
 χορεύει χαριέστατα μετὰ πολλῶν χαρίτων,
 καὶ στὸν χορὸ τοῦ Παλατιοῦ μὲ βεβαίως πῶς ἦτον.
 Π.—Κι' ὁ Χόρτων παρειρωκίεται τὸ μάλιστα γλυκῆς,
 ὁ Πρόξενος ὁ Γενικός ὁ τῆς Ἀμερικῆς.
 Φ.—Γιὰ μὰς γλυκοκαλῶνται καὶ στὴν Ἀμερικῆ
 κι' ἔμοις θερμότερος φιλέλλη ἀπ' ἔκει.
 Π.—Μὰ καὶ τὸν Βάμβοτον σπετὸν τὸν βλέπω μ' ἐπρόνομον ντοῦρο.
 Φ.—Νὰ κι' ἔνας, ποῦ μοσοβολεῖ σὺν τῆς Ἀβάνιας ποῦρο.
 Π.—Νὰ κι' ὁ Ποῦρξ τοῦ Πειραιῶς, ὁ ρέκτης Μιλτιάδης.
 Φ.—Νὰ κι' ὁ Καμπᾶς ὁ οὐρατοῦς ὁ κύριος Ἀλκιβιάδης.
 Π.—Ἐφῆτος δὲν ἐχάρεψε σὺν κι' ἄλλοτε... τί νάχη;
 Φ.—Νὰ κι' ἔνας, πούλθε' σὺν χορὸ μὲ δυνατὸ σὺνάχι.
 Π.—Ἐφῆτος καὶ Βασιλεῖς καὶ Πρίγκιπες κι' Ἀδελφῆ.
 Φ.—Ὁ Πρίγκιψ ὁ Νικόλαος γενέθλια τελεῖ,
 κι' ἐγὼ θερμῶς ἐπέυχομαι στὸν Θρόνον τοῦ βλαστᾶρι;
 νὰ τὰ χλιδάσῃ, Πρίγκιπα σὲ γυναικὶ καὶ σὲ χάρει.

Γιὰ δὲς καὶ τὸν Κορομηλά,
 ποῦ τοῦ μιλᾷς καὶ σοῦ μιλᾷ.

Πηγαίνει κι' ἐρχεται γοργὸς μὲς στῆς ἀναπομπουλίας.
 Π.—Ἀλῆθεα, δρέ, τί τῆκανες τὸ φρέκο τοῦ Σκουλοῦδης;

Φ.—Γιὰ δὲς... μὲ κοντοφοῦστανα χορεύουσι δρὸ μπεμπούλιας,
 καὶ τοῦ παλῆρου μου τοῦ καιροῦ θυμάμαι τὸ τραγοῦδι:
 ταινῶν, μωρὸ ταινῶν,
 φουστάνι σου κοντῶ.

Π.—Κῦρτα μὰ τρανὴ πριανίτορα, ποῦ τὴν λένει Ἀλέα Ἀέλη.
 Φ.—Ἄν στὸν μπᾶλο δὲν ἐρχοῦν ἀπὸ φοῦρα θῆσκανα.
 Π.—Στράψε' ἄλλο νὰ κῦρταξῆς καὶ τὴν Λένα τὴν Σκορδέλη,
 κι' ἔχε σκόρα γὰρ τὰ μάτζα τῶν ἐχθρῶν τὰ βῆσκανα.
 Φ.—Πᾶν ἰδῶ κι' ὁ Ποσειδῶν μὲ τῆς ἐξυπναῖς ματῆας,
 σὺν θαλάσσιος θεὸς κάποιος βουταῖς.
 Π.—Νὰ κι' ἡ κόρη Ἀσκαρίδη, ποῦ στὸν Παρνασσὸν ἐκθέτει
 ἀξιόλογον σφιδᾶν καλλιτεχνημάτων νῆον,
 πλὴν ἀκόμη δὲν ἐπῆγες νὰ τὰ δῆς, δρέ τοσαναμπέτη,
 κι' ἐμπροστὰ τῶν νὰ σταθῆς μὲ τὸ στόμα κεχνητόν.
 Φ.—
 Μῆσα' στοῦ χοροῦ τὴν λαύρα
 φρένους ν' ἀναρρίπτῃς
 τῆς ζωῆς τὸ πῦρ, γραφᾶ.
 Καὶ τὰ σύννεφα τὰ μαῦρα
 τῆς μορφῆς σου νὰ σκορπίσῃς
 βλέπωντας τὴν Συνεφῆα.

Π.—Νὰ κι' ἔνας ἄνδρ—Ζοῦν, ἐπεισοδίων δράστης.
 Φ.—Ἰδῶ κι' ἡ Παλαμὰ μετὰ τῆς Νουσικᾶς τῆς.
 Π.—Ἰδῶ κι' ἡ Κιδωτῶν, μητέρα τῆς Πρατοκᾶρα.
 Φ.—Ἰδῶ καὶ μὰ, ποῦ λὲς πῶς εἶναι τρακοτροῦκα.
 Ἐστὸ κυλικεῖον τράδα,
 κανεῖς μὴ στέχη νῆτος...
 νὰ κι' ἡ κυρία Κάθθα
 μετὰ τῆς ἐγγονῆς τῆς.

Ἐλα, δρέ Περικλέτο μου, νὰ φάλωμεν ἐν λύρᾳ
 καὶ τὸν καλὸν τὸν Περικλῆ, τοῦ Παρνασσῶ κλητήρα,
 κι' εἰς ἄλλους τοὺς θεράποντας μετὰ χαρᾶς πολλῆς
 ἄς ἐπιθαφείσωμεν ἐπ' αἰνῶτος ἀμφίλει.
 Κι' αὐτὰς κι' αὐτοῦς, ποῦ πῆγαν' στοῦ Παλατιοῦ τὸν μπᾶλο,
 σὺν φίλλο τοῦ σσημερῶν δὲν θὰ τοὺς ἐναθάλω,
 τὸν Πολιτικὴν μοναχᾶ τὸν Νάνα θ' ἀναφῶ,
 ποχᾶσε τὸ παράσημο σ' Ἀνάκτορα...
 Π.—
 τὸ ξέρω.
 Φ.—Νὰ κι' ὁ Τσιμποῦκης ὁ κοντός, καλέμω τοῦ διαβόλου,
 ποῦ βγάει τακτικώτατα τὴν Θεσσαλὸν Βόλου.
 Π.—Νὰ κι' ὁ καλὸς, νὰ κι' ὁ γερὸς Καλογερικός... νάτος...
 συντάκτης σὺν γνωστῶν Ἐμπρὸς καὶ στρατιωμοστακτῶν.

(Κι' οἱ δρὸ μαζὶ χοροπηδοῦν,
 κι' οἱ δρὸ συγχρόνως τραγοῦδοῦν.)

Ἐδῶ ποῦ τραγοῦδήσαμε πέτρα νὰ μὴ ραῖτη
 κι' ὁ Σύλλογος ὁ Παρνασσῶς αἰώνιος νὰ ζῆσι,
 καὶ τὸν Ἀπῆρην τῆς Σχολῆς νὰ φάλλε' εὐποροῦσα
 κι' εὐτόροπος πατῆς ν' ἀνυμνῇ Παιουποροδρόμων Μουσα.

Καὶ καμψῶσαι ποικιλίας,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἄν γυγγέλλομεν πρὸς δόξ πῶς θὰ δῶσι καὶ θὰ παρῇ
 ὁ χορὸς τῶν Ἀνιάτων στῆς δεκαοκτῶ Γενάρη.

Ἡμεροδελτικῆς ἀριτοῦς Σωτήρης Πομπιέρτου,
 ἀντάξιως συστάσεως μεγάλῃς κι' ἐκείατοῦ.

Τὸ περίφημον ραφεῖον τῶν κυρίων Μενδρινῶν,
 ποῦ δικαίως χαιρεῖ φήμη Καταστημάτων κλεινοῦ.
 Δρόμος Ὁφθαλμιατρείου, δύο φέρων ἀριθμῶν...
 Τί κομψότης καὶ τί χάρις μ' ἔνα τέλειον ρυθμῶν.
 Κι' ἐξ Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας ὑφασμάτων τῶσος πλοῦτος,
 ποῦ τὸν βλέπεις καὶ φωνάζεις: ὠχ ψυχῇ μου! τείναι τοῦτος!